

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 8.000

Letna inozemstvo . . . » 13.000

Letna inozemstvo, USA dol. 15

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXX. - Štev. 7 (1490)

Gorica - četrtek, 16. februarja 1978 - Trst

Posamezna številka Lir 200

Pismo sv. očeta Pavla VI. za post 1978

Predragi sinovi in hčere! Spet je pred nami postni čas z vsemi svojimi nujnimi zahtevami. Postni čas nas približa Kristusu in po njem nas zbližuje tudi med seboj. To je čas občestvenosti in nas zato kliče, naj si med seboj pomagamo in si med seboj delimo.

Se danes močno vpliva na nas poročilo iz Apostolskih del: »Vsi pa, ki so vero sprejeli, so imeli vse skupno.« To ni bilo zgolj umetno narejeno sredstvo, ki bi si ga izmislili zato, da bi utrdili mlado jeruzalemsko Cerkev; bilo je mnogo bolj izraz »enega srca in ene duše« (Apd 4, 32), ki je prevzemal vsako dejanje vernikov in jih tako družil z Jezusovim srcem.

Apostolska dela nam nakazujejo zelo jasno posledico te edinosti, ko nam govorijo o tem, kako je vedno znova prihajalo do delitve dobrin, pri čemer so se ozirali na potrebe posameznikov. Tako so prvi kristjani spontano ravnali po načelu, da so dobrine tega sveta od Stvarnika določene za izpolnitev potreb brez izjeme vseh. Krščansko dajanje uresničuje to po naravi dano obveznost, ki pa za nas postane v moči ljubezni toliko nujnejša.

Priljubljenost z drugimi deliti je torej temeljna krščanska usmeritev. V mnogovrstnih pobudah ljubezni do bližnjega, začeni z miloščno prek pomoči posameznikom do kolektivnih pobud za pomoč materialno manj razvitim narodom, doživlja kristjan veselje ob dajanju in ob skupnem uživanju dobrin, ki nam jih Bog tako velikodušno daje na voljo.

Govorili so, da je prava umetnost dajanje in tudi umetnost prejemanje; kristjani imajo za oboje en sam izraz: bratovsko deliti. Sedanji postni čas nas mora pripraviti do tega, da to dajanje prakticiramo kot znamenje naše edinosti z vsemi; saj so vsi poklicani k deležu na Kristusovem križu in vstajenju.

Ob začetku tega tako pomembnega časa se obračamo na slehernega vernika iz širnega občestva katoliške Cerkve z besedami sv. Pavla prvim kristjanom: »Vsak izmed vas naj deva na stran in nabira, kolikor mu je mogoče« (1 Kor 16, 2), da bo tako v duhu pokore in ljubezni prispeval k skupni zbirki. In vse, ki so pripravljene na ta način deliti svoje premoženje z brati, ki nimajo potrebnega za življenje, blagoslovljamo v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

Furlanski duhovniki kritični do sedanjega časa

Zadnji potres v Furlaniji je globoko pretresel tudi furlanske duhovščine ne toliko materialno, temveč predvsem moralno. Znašli so se pred nepredvidenimi problemi materialne in duhovne obnove svojega ljudstva. Saj gre za to, da se obnovijo vasi, pozidajo hiše in gospodarska poslopja, a tudi da se ohrani svojskost furlanskega ljudstva, njegov jezik, njegova kultura, njegovi običaji in njegova vernost.

Tudi civilne in cerkvene oblasti so se znašle zaradi potresa pred sličnimi problemi. Po svoje jih skušajo reševati, državna oblast predvsem obnovo porušenihiš in drugih objektov, cerkvena pa da se ohrani vernost in moralnost prizadetega ljudstva.

Vendar se velikemu delu furlanske duhovščine zdi, da oblasti naredijo premalo in pa da delajo prepočasi. Zaradi tega so se že lansko leto v januarju na lastno pest zbrali na skupnem zborovanju v Ogleju; letos so to ponovili. V četrtek 26. januarja se je zbralo okrog 130 duhovnikov iz pordenonske, videmske in goriške škofije, da nadaljujejo razgovor, ki so ga lani začeli. Letos so si zastavili dvojno temo razpravljanj in razmišljanj: Dušno pastirstvo v Furlaniji danes in pa Furlanija, ki jo je treba obnoviti.

Zborovanje je vodil oglejski dekan msgr. L. Marcuzzi, nastopili pa so številni govorniki iz vseh treh škofij. Govorili so v treh jezikih: furlanščini (te je bilo največ), v italijanščini in slovenščini (beneški duhovniki). Dopoldne so analizirali versko-pastoralni položaj v deželi po potresu. Pokazali so na številne potrebe za uspešno pastoralno delo med ljudmi v deželi.

Predvsem naj bi se bolj upoštevala furlanščina pri liturgiji in pri pouku verskih resnic; potem naj bi kateheza bolj izhajala iz specifičnih pogojev furlanskega človeka, njegove preteklosti, njegove psihologije, njegovega doživljanja vere. Ne more enako uspešno služiti isti katekizem za kristjana na Siciliji in za Furlane. Jasno je izhajala njih zahteva, naj se Apostolski sedež odloči in odobri furlansko bogoslužje.

Prav tako so bili zelo kritični do političnih strank in sindikatov. Očitali so jim, da povsod in pri vsem uganjajo samo politiko, tj. iščejo sebe in ne blagor furlanskega ljudstva. »Vse je politizirano,« je bila njih ugotovitev. Pri tem niso izveli nobene stranke, ne DC ne PCI. Neki duhovnik iz Pordenona je izjavil: »Ljudstvo je polno nezaupanja do politikov in do socialnih sil.«

Popoldne se je razprava tikala materialne obnove kot take. Ali je prav, da se du-

hovnik vtiča v obnovo hiš? Kakšno je življenje v montažnih hišah po potresu, potem kaj obetajo zakoni za obnovo, pa problem delavcev, kmetov, ostarelih ljudi in mladine.

Dotaknili so se veliko problemov, morda preveč za eno srečanje. Toda gre za probleme, ki boljijo zlasti duhovnike na potresnem področju, ki živijo in trpijo s svojim ljudstvom. Zato ne morejo mimo njih, ko vidijo, kako se obnova zavlačuje, kako ljudje izgubljajo potrpljenje, kako se ruši njih prvotni pogum, kako se pravzaprav vsi zmeraj manj menijo za furlansko ljudstvo v iskanju le lastnih političnih in gospodarskih interesov.

Mogli bi ponoviti: To so novi kaplani Čedermaci med Furlani. Kritični do vseh oblasti, zvesti svojemu ljudstvu. V dolini Belice je bil en don Riboldi, v Furlaniji jih je veliko. Zaradi tega je upati, da bo obnova Furlanije šla po boljši poti kot obnova v dolini Belice na Siciliji.

Prešernova proslava v Ljubljani

Naš list je že poročal o vrsti Prešernovih proslav in omenil tudi uradno in svečano proslavo, ki jo je republika Slovenija priredila v dvorani Slovenske filharmonije v Ljubljani. V torek 7. februarja, na predvečer obletnice pesnikove smrti, je bila slovesna akademija v dvorani osrednje slovenske glasbene ustanove.

Ta prireditve ni le uradna proslavitev Prešernovega dne, pač pa na njej tudi podeljujejo najzaslužnejšim kulturnim ustvarjalcem Prešernovo nagrado. S tem se je v Sloveniji utrdila tradicija, da je s Prešernovim dnom, slovenskim kulturnim praznikom, povezano tudi podeljevanje slovenskih Nobelov.

V kolikor gre za uradno proslavo SR Slovenije, gre tudi za podeljevanje nagrad predstavnikom uradne kulture ali vsaj onim, ki se tej kulturi na splošno ne zoperstavljajo. Značaj uradne prireditve je potrdil tudi letošnji slavnostni govor, ki ga je imel predsednik republiške konference SZDL Mitja Ribičič. V tem oziru bi samo pripomnili, da bi na taki prireditvi izključno kulturna predstavitev pesnikovega pomena v današnjem času bolj odgovarjala prazničnemu okviru akademije. Sicer pa je imela slavnostna proslava vseeno visok umetniški pomen.

Komorni orkester RTV Ljubljana je najprej izvedel Merkušjevo slovensko rapsodi-

PRED TRIDESETIMI LETI NA ČEŠKOSLOVAŠKEM

USODNO LETO 1948

Praga 25. februarja 1948 ob 16. uri. Na Venceslavovem trgu je zbranih nad dva tisoč ljudi, vreme je ledeno mrzlo in na trg se svečano pomika velika črna limuzina predstavnika komunistične partije Klementa Gottwalda z močnim policijskim spremstvom. Po zvočnikih se ponavlja sporočilo: »Predsednik Beneš je kapituliral, komunistična partija je zmagala.« Sledi mimohod delavske milice, oborožene sile novega režima.

Dva tedna nato najdejo na dvorišču palače Čerin, kjer je sedež zunanjega ministrstva, znakaženo truplo zunanjega ministra Jana Masaryka. 30. maja slede predčasne volitve z eno samo volilno listo in 7. junija poda predsednik Beneš ostavko in zamenja ga Klement Gottwald. Državni udar je končan.

Kakorkoli se je to zgodilo, je bil to pomemben dogodek po nedavno končani vojni. Evropa, kakršna je danes z nasprotujočimi si armadami in po vseh blokih, je posledica tega dogodka. Kako je prišlo do tega? Državni udar in vstop komunistov v vlado je pomenil polastitev oblasti. Toda kako in zakaj? Koliko velja po 30 letih ta dramatična izkušnja?

Češkoslovaška ni bila Madžarska ali Romunija. Rdeča armada se je po zmagi nad nacisti umaknila in Češkoslovaška se je povrnila v svojo tradicionalno demokratično normalnost. Bila je edina srednje-vzhodna evropska država, ki je imela tradicionalno parlamentarno demokracijo. Poleg tega pa je bila država dokaj industrijsko razvita. Komunistična partija je prešla na prvih povojnih volitvah 38 odstotkov glasov. Med volivno propagando je komunistična partija obljubljala demokratično in pluralistično pot v socializem, zagovarjala je lastno »češkoslovaško pot«. Kljub temu pa je bil izid kot na Madžarskem in v Romuniji in po drugih tako imenovanih ljudskih demokracijah.

Čeprav rdeča armada ni bila več materialno prisotna, je močna železna roka Sovjetske zveze ostala odločujoča. Par mesecev prej je neposredni Stalinov poseg prisilil praško vlado, da je zavrnila svojo naklonjenost in pristop k Marshallovemu načrtu o povojni obnovi.

SIBKOST DEMOKRATIČNIH STRANK

Nekomunistične stranke Češkoslovaške, čeprav so vse skupaj predstavljale znatno večino vseh volivcev, niso imele tiste tak-

like, niti politične zrelosti, da bi ustvarile enotno fronto, ali pa vsaj strnile svojo dejavnost v učinkovito akcijo. Zlasti socialisti so hoteli sedeti na dveh stolih. Zmernejši pa so mislili, da bodo lahko sami uspeli. Nazadnje je stari predsednik Beneš grešil s šibkostjo in ni znal uveljaviti svoje osebne politične teže, ki je bila še vedno znatna. Tako je odstop 12 protikomunističnih ministrov, ki je bil predložen z načrtom, da uglaadi pot komunistični partiji, izzval vladno krizo in predčasne volitve. Gottwald-Stalinova igra je uspela.

Krhkost, bistvena lastnost komunističnega »pluralizma« je v dolgih Gottwaldovih letih pod pritiskom trde strankine levice postala nepotrpežljiva. Komunistična partija je izražala svojo neoporečno zvestobo parlamentarnemu sistemu. Toda brž ko je videla možnost prevlade ob mednarodnih zapletljajih in ob šibkosti nasprotnikov, se je odločila za popoln in samostojen prevzem oblasti nad državo. Na to se je komunistična partija pripravila s pomočjo postopnega nadzorstva nad vsemi ključnimi položaji v državi. To je bil Gottwaldov pluralizem: mučenja in stalinske metode.

TEŽKI ČASI TUDI ZA CERKEV

Tudi za Cerkev so se časi na Češkoslovaškem po Gottwaldovem nastopu spremenili na slabše. Duhovnikom in laikom, ki so se v času nacistične okupacije izkazali pravi narodnjaki in patrioti, jim tega niso več priznali. Tedaj je nastopil junaški nadškof Beran, sam povratnik iz Dachaua. Opozoril je državne predstavnike, ki so se razglašali, da govore v imenu naroda. Nadškof Beran ni prikrival svoje naklonjenosti do Beneša. Bolnega je obiskal in se udeležil njegovega pogreba.

Ko pa je nastopil predsednik Gottwald, je ta vse presenetil s svojim vedenjem. Ob prevzemu oblasti je hotel tudi slovesno ustoličenje v stolnici sv. Vida, kot se je to vršilo za časa čeških kraljev in v dobi prve republike. Versko svečanost naj opravi praški škof. Da je bilo to navadno Gottwaldovo svetohlinstvo, so vedeli vsi. Težka je bila nadškofova odločitev, a odločil se je: »Ne izdajam ne Boga ne domovine.« in je vodil svečanosti v stolnici. Pokazal pa je, da ne odobrava postopka novih oblastnikov.

Napadi na verske prireditve, procesije, zborovanja so se vrstili dan za dnem, dokler se v juniju 1949 niso spozabili celo nad nadškofom samim. Vdrli so v njegovo

vo rezidenco v času, ko je bila tam škofovska konferenca. Junaški nadškof je stopil pred miličnike in vprašal: »Koga iščete? Jaz sem nadškof Beran, gospodar te hiše in jaz sem odgovoren za vse. Če iščete mene, tukaj sem, pustite pa da lahko drugi mirno odidejo.«

Bilo je na praznik sv. Vida, ko so aretirali nadškofijskega kanclerja, zasedli urade in začeli s preiskavo. Zaplenili so številne dokumente, katerih niso nikdar vrnili. Kanclerju je postalo slabo. Nadškof ga je v spremstvu miličnikov popeljal v kuhinjo, da bi mu ponudil kozarec vode in pripravil nekaj hrane za na pot. Obrnil se je do miličnikov in jih vprašal: »Saj to dovolite, kajne? Gestapo je to dovolila! Tedaj mu je eden izmed miličnikov odgovoril: »Pa mi nismo Gestapo!« - »Toda postopate prav tako,« je odgovoril nadškof.

Nadškof Beran je slutil, da se huda ura bliža tudi zanj. Par dni nato je v Strahovu pri Pragi imel pomembno pridigo, v kateri je spodbujal vernike, naj bodo vztrajni in trdni, naj žrtvujejo vse za vero in domovino. Pridigo je zaključil: »Tudi če vam bodo rekli, da sem menjal svoje stališče, da sem vas izdal, ne verjemite! Nikdar ne bom izdal Boga, Cerkve, niti domovine.« Ko se je vračal v svojo rezidenco, je bil deležen živahnih ganljivih ovacij. Ko je nato z balkona blagoslovil zbrane, je zadonela narodna himna, koral svetega Venceslava, epilog svobode... Kmalu je bil konfiniran in ločen od svojih ovc. Na Češkoslovaškem se je začelo stalinsko obdobje, ki je trajalo dvajset dolgih let. O prezgodnji pomladi že v januarju 1968 pa drugič.

Sadat pri sv. očetu

■ Potem ko se je egiptovski predsednik Sadat pet dni mudil v Sev. Ameriki, je pet dni posvetil še Evropi, da najde čimveč opore za svoja mirovna pogajanja z Izraelom. Najprej se je srečal v Angliji z ministrskim predsednikom Callaghanom, nato pa v Hamburgu z zahodnonemskim kanclerjem Schmidtom. Potem si je privoščil nekaj počitka v nekdanji Hitlerjevi počitniški rezidenci Berchtesgaden. Od tam je odšel v Salzburg v Avstriji, kjer ga je sprejel kancler Kreisky, zatem pa je obiskal Romunijo in se srečal s Ceausescujem. Iz Romunije je odpotoval v Pariz, končal pa svoje dolgo potovanje v Rimu, kjer so ga sprejeli Leone, Andreotti in Forlani.

■ Na željo egiptovskega predsednika Sadata je v Rimu prišlo tudi do srečanja s sv. očetom Pavlom VI. Sadat ga je naprosil, naj nadaljuje s svojimi naporji za rešitev jeruzalemskega vprašanja in vprašanja palestinskega ljudstva, sv. oče pa se je zavzel za vernost in pravice vseh ljudstev na Bližnjem vzhodu, podprl »upravičene zahteve palestinskega ljudstva« ter izrekel zahtevo, naj se položaj Jeruzalema uredi tako, da ne bo predmet sporov, temveč versko središče miru, v katerem bo mogoče v enakopravnem uživanju pravice sožitje med tremi največjimi verskimi skupnostmi, ki verujejo v enega Boga, kristjani, judje in muslimani iz vsega sveta pa naj bi se v njem srečavali in bratsko razgovarjali.

■ Italijansko gibanje za obrambo življenja je izročilo v senatu zbrane podpise, ki jih je skupno 1.082.173. Gibanje hoče, naj parlament izda zakon za zaščito človeškega življenja in za socialno vernost materinstva. Zakonski predlog ima 29 členov. V prvem členu je rečeno: Italijanska republika varuje človekovo življenje od spočetja dalje. Zakonski predlog se med drugimi zavzema, da se ustvarijo taki življenjski pogoji, da ne bo žena postavljena pred težko izbiro sama, ampak da ji bo družba nudila vso potrebno pomoč in oporo, da bo lahko ohranila in rodila otroka.

solist trobentar Anton Grčar, ki smo ga lani poslušali v goriški stolnici.

Slavje v dvorani Slovenske filharmonije je spet zaključil orkester, ki je pod vodstvom Uroša Lajovica zaigral Lebičev skladbo »Tangram«. Tu velja pripomniti, da delo vsekakor ni spadalo na zaključek take slavnostne prireditve, saj bi glede na svojo bolj akustično kot muzikalno strukturo šlo le kot vmesna skladba v kak širši koncertni program.

Po slavnostni prireditvi je predsednik predsedstva SR Slovenije Sergej Krajer priredil v prostorih republiške skupščine slavnosten sprejem za predstavnike političnega, kulturnega in socialnega življenja. Sprejema in prireditve so se udeležili tudi predstavniki slovenskega zamejstva, tako s Koroške kot iz Primorske.

Slovenski kulturni praznik je predvsem dan slovenske kulture. Prav je, da ga slavijo na vseh ravneh, od slovenske metropole do zadnje slovenske obrobne vasice. Zeleti pa bi bilo, da bi bil ta praznik res priložnost za pristno soočanje vseh slovenskih ustvarjalnih sil in bi brez razlik idejne razcepjenosti priznaval objektivno mesto predstavnikom slovenske kulture na tisti osnovi, ki jo je Prešeren sam začrtal v svoji resnično revolucionarni poslanici svobode, ko je v »Zdravljici« zapel:

ko rojak, prost bo vsak...!

Učitelji tudi za sodobno dušno pastirstvo

V Katoliškem glasu smo že ponovno opozorili na problem dušnega pastirstva v jezikovno mešanih župnijah. V goriški nadškofiji so se sedaj v študiju široke dušnopastirske presnove. Toda nič ne kaže, da bi se lotili po našem mnenju glavnega in izrazito našega problema, ki je dušno pastirstvo v jezikovno mešanih župnijah. Problem je pekoč, kot priča vsakdanja praksa.

Posebno so ga ponekod občutili ob zadnjih božičnih praznikih, ko se vsak človek vrača v spominu na čase, ko je praznike preživljal doma, ob domači pesmi in običajih, vsega tega pa sedaj morda ni imel, ker ni duhovnikov, ki bi poznali njegov jezik, ali pa mu ne morejo ustreči kot si sam želi, ker morajo imeti obzir tudi do vernikov drugega jezika.

Gre za problem, ki je posebno pekoč v župnijah nabrežinsko-devinske občine. Kako je ta problem med prvo svetovno vojno znal pravično in zadovoljivo rešiti J. E. Krek, poroča njegov prijatelj in življenjepisec Jože Abram.

»V Ljubljani je Krek (med prvo svetovno vojno) v prostorih Zadrugne zveze odprl Posredovalnico za begunce. Ta je bila sprva informativnega značaja, potem se je okrepila v podporno ustanovo. Imela je dva urada, za Slovence in za Italijane.

Obema je bil Krek pokrovitelj in oče...»

Potem nadaljuje: »Krek je naročil dr. A. Fogarju (poznejšemu tržaškemu škofu), naj ima pri Sv. Jakobu vedno vso službo božjo za italijanske begunce v italijanskem jeziku. V tem jeziku naj jim pridiguje, v tem jeziku naj pojejo itd. ves čas, dokler bodo v Ljubljani. Posredoval je pri škofiji, da se je to zgodilo. Po zatrdilu dr. Fogarjevem je Krek vedno rad govoril iz italijanskimi begunci v njihovem materinem jeziku... Nič tedaj čudno, če so begunci sklenili delovati na to, da bodo, ko se vrnejo domov, imenovali vse prizadete občine, slovenske in italijanske, iz hvaležnosti očeta dr. Kreka za častnega občana.«

Seveda se to slednje ni zgodilo in se ne bo. Naj bi pa vsaj posnemali njegov zgled, da je treba vernikom nuditi dušno pastirsko v njihovem jeziku in po možnosti, naj jim jo nudijo duhovniki iz njihove srede. Z dvojezičnimi mašami, berili, petjem, voščili ne bomo nikogar zadovoljili.

Se huji je ugovor, ki leti na nas Slovence: »Saj razumete italijansko, zato naj bo vse v italijanščini«. Zato, ker razumemo en jezik več, naj bi izgubili pravico do bogoslužja v našem jeziku. To je hudobija, ki si jo je izmislil fašizem. Sedaj jo pa nekateri znova vlačijo na dan.

Ob življenjskem jubileju Venčka Budina

Prav je, da se tudi mi spomnimo 70-letnice Venčka Budina, organista v Mirnu pri Gorici. Saj gre za odličnega poustvarjalca in gojitelja cerkvene pesmi; za pevovodjo, ki se je znal prilagoditi liturgičnim prenavam v Cerkvii in aktivno pri njih sodelovati. Je ta prilagodljivost del Venčkove narave; vse življenje je namreč tudi na drugih poljih svojega vsestranskega udejstvovanja znal nevsiljivo prepričati in s sorazmerno lahkoto dosedeli ter izvajati zdrave in konkretne obnovitvene prijeme.

Tako sliši v izvedbi mirenskega cerkvenega zbora poleg starih skladb tudi kaj novega in za uho prijetnega. In prav to zadnje bi prav posebno radi poudarili: za uho prijetnega! Če te slučajno zanese, da pobrskáš po notnem repertoarju tega zbora, ne boš izsledil skladbe, ki bi ne bila blaglasna. Venček Budin se je v vseh dolgih letih svojega delovanja držal načela: pesem mora biti všeč Bogu, pa tudi ljudem, ki to pojočo molitev poslušajo. In v zvezi s tem je Venčkovo vodilo tudi to, da za novo skladbo pevec takoj navduši, da se je pri vajah z veseljem in brez muk učijo ter takoj dojamajo njeno lepoto in vrednoto.

In dokaz za to? Če hočeš poslušati lepo cerkveno petje, potrdi se v mirensko faro cerkev ali na Mirenski Grad ob raznih slovesnostih. Česa podobnega se ne sliši povsod. Takih pevcev kot so mirenski zlopa ne dobiš po drugih cerkvah. Ali tako polnega, navdušenega in občutenega petja kot pri procesijah v Mirnu! In vse to je v glavnem organistova zasluga in sad njegovega dolgoletnega, vztrajnega in potrpežljivega dela. Danes imajo v Mirnu enega najboljših cerkvenih zborov na Primorskem in v Venčku Budinu odličnega vodjo te skupine.

Velika odlika našega slavljenceja je tudi, da ni nikoli ljubosumno gledal na doraščajoče glasbene moči v njegovi bližini. Vsakemu je pomagal z dobrim nasvetom. Tudi njegova zasluga je, če je danes v Mirnu dovolj pevovodskega in orglarskega podmladka, ki veliko obeta. Saj so v starejšem organistu videli dober vzor in so z veseljem hodili po njegovih stopinjah ter so mu danes v oporo in pomoč.

Naj bo ta naš skromni doprinos ob 70-letnici Venčka Budina tudi izraz hvaležnosti naše pevске zamejske družine, ki ima v slavljencu zvestega mentorja in tudi konstruktivnega kritika, ki je taka stvar potrebna. In smo Venčku tudi hvaležni, ker zna ob takih priložnostih postaviti pravo besedo na pravo mesto. Naj tudi nam posreduje del svojih izkušenj, v prvi vrsti pa svoje vere v našo bodočnost.

Tudi „Koroška poje“

Ob 70-letnici ustanovitve Slovenske krščanske socialne zveze za Koroško bo priredila Krščansko kulturna zveza v Celovcu v nedeljo 26. februarja osrednji koncert »Koroška poje«, na katerem bodo nastopili pevski zbori iz Pliberka, Šmihela pri Pliberku, Gლობasne, Dobrle vasi, Št. Vida v Podjuni, »Jakob Petelin-Gallus« iz Ce-

lovca, iz Sel, Št. Jakoba v Rožu, s slov. gimnazije v Celovcu, moški zbor »Franc Leder-Lesičjak« iz Štebna pri Globasnici, iz Sveče, iz Loč, zbor slov. študentov iz Gradca, dekliski s kmetijsko gospodinj-ske šole v Št. Rupertu pri Velikovcu, glasbena skupina z Obirskega, kvartet iz Slovenjega Plajberka, glasbena skupina iz Borovlj, tamburaška iz Hodiš in tamburaška iz Loč.

Še za petek pa je bilo pevsko srečanje pod istim imenom v Pliberku in drugi dan v Ravnah na Koroškem, tako da povezuje koroški slovenski svet na obeh straneh avstrijsko-jugoslovanske meje. Na tem srečanju so pa nastopili zbori »Edinost« iz Pliberka, »Zarja« iz Zelezne Kaple, zbor iz Radelj, »Mežiški knapi« iz Mežice, zbori iz Mislinje, Libelci, Črneč, Dravograda ter Črne.

Bilo bi razveseljivo, če bi takšna prireditev postala stalna in vsako leto prispevala k spoznanju slovenskokoroške pesni in k razumevanju med ljudmi na obeh straneh meje.

Iz Slovenije

Pilonova galerija v Ajdovščini

Tu so pred kratkim odprli prenovljeno galerijo slikarja Vena Piona, s stalno razstavo njegovih del in spominsko sobo z osebnimi predmeti. Lete je ajdovški občini daroval njegov sin. Veno Pilon, ajdovski domačin, spada med najpomembnejše sodobne slovenske slikarje. Po vojni je živel v Parizu.

V galeriji so uredili tudi spominsko sobo pisatelja Danila Lokarja; tudi ta je ajdovski domačin. Na slovesnosti odprta je bil osebni prisoten. Za galerijo je daroval svoje listine, dopise in nekaj Pilonovih slik. Tako se po dolgoletnem mrtvulu po zadnji vojni na Primorskem znova oživlja nekdanja kulturna tradicija.

Smučanje preko meje

Na Kaninu naj bi že v bližnji prihodnosti smučali preko meje. Tako vsaj obetajo pogovori, ki so jih imeli turistični nameščenci z obeh strani meje in zastopniki občin Tolmin in Kluzhe (Chiusaforte), pod katero spada sedaj že precej veliko turistično naselje V Zlebeh (Sedlo Neveja). Od tu vodi vzpenjača na Male Police na zahodni strani Kanina, na vzhodni strani pa iz Bovca do podov pod Prestreljenikom. Tu je tudi sedlo Prevala na višini 2067 m, preko katerega naj bi smučarji prehajali na italijansko stran. Nadrobneje se bodo o tem prehodu posvetovali italijanski in jugoslovanski zastopniki meseca maja.

• Škofija Rottenburg v Zahodni Nemčiji praznuje 130-letnico svoje ustanovitve, vendar je dejansko središče škofije že dalj časa pomembno industrijsko mesto Stuttgart. Zato se bo odslej škofija imenovala Rottenburg-Stuttgart.

Slovinci naj bi zidali nove cerkve

Rad bi povedal nekaj besedi o zadevi, o kateri se med nami ne govori, oziroma se govori samo z enega vidika. Sam pa mišlim drugače.

Zadnje čase vedno pogosteje slišim (in berem), da moramo Slovinci v Trstu sezidati vsaj dve cerkvi: kapelo p. Leopolda pri Domju in cerkev za »Slovence« pri Sv. Jakobu. V ta namen se že zbira denar.

Ob teh »nabirkah« bi pripomnil sledeče. Ne razumem, zakaj bi morali Slovinci v Trstu za cerkve, če so potrebne, sami žrtvovati sorazmerno toliko sredstev. Našim italijanskim sodržavljanom, kolikor mi je znano, povečini prispevajo sredstva razne javne ustanove (dežela, država). Končno pa je še vprašanje, kako dolgo bosta ti cerkvi služili Slovincem. V Gorici, se mi zdi, Slovinci niso zidali cerkve sv. Ivana za slovensko župnijo, ampak jo je dala na razpolago škofija, kar je edino pravilno.

Ce imajo nekateri slovenski kaplani v Trstu na razpolago določene vsote denarja, ali bi ne bilo bolj umestno in koristno, ko bi ta denar prispevali za organizacije in pobude, ki so že v teku, saj se vse naše ustanove bore s hudimi finančnimi težavami. Tu je naš tisk (Katoliški glas, Mladika, Pastirček, Mohorjeva družba), so naše organizacije Slovenska prosveta, Marijin dom pri Sv. Ivanu in še kdo, ki je zadolžen do vrh glave; so Slovenski zamejski skavti, ki bi lahko nudili mladini cenejše letovanje, itd. itd.)

Ne vem, kako je pri Domju. Toda zdi se mi, da vem, kako je pri Sv. Jakobu: poleg močvirne župnijske cerkve (želim si, da bi bila vedno polna) in poleg nove luksuzne kapele v ulici Risorta ali je res potrebna še ena »slovenska« cerkev? Ali je moralno v ta namen »obirati« tržaške Slovence. Ali se zavedajo pobudniki, koliko stotin milijonov zahteva zidava takih struktur? In končno ali ni sedanja šentjaskobska cerkev tudi NASA?

Za novo slovensko župnijo res ni potrebna nova cerkev. Dovolj je pisarna. Predvsem pa so potrebni ljudje! Če je pisarna v ulici Risorta predaleč, je tik cerkve dom v ulici Concordia. Toda ne bi se rad spuščal v podrobnosti...

Poleg tega imam k vsemu temu še eno splošno pripombo. Slovenski župniki in kaplani so zgradili na Tržaškem nič koliko domov. Nekateri teh objektov niso izkoriščani kot bi morali biti. Manjkajo postavljati nove zidove! Vprašujem se, čemu? In kdo bo gradil ljudi? Ali se zavedamo, da so tudi za to potrebna sredstva? Morda je še najlažje zidati zidove. Graditi ljudi je težje.

Verjetno bo ob teh mojih vrsticah kdo poskočil, toda če se za te pobude javno nabirajo sredstva, je prav, da se o tem tudi javno razpravlja. Zdi se mi namreč, da se o teh stvareh premalo govori, ne po časopisih, ampak na pristojnih forumih.

(Podpisano pismo iz Trsta)

OPOMBA URED. Slovenska Cerkev na Tržaškem ima svoje probleme; odmev na-

nje so tudi razni dopisi v našem časopisu, ki niso zmeraj najbolj umirjeno napisani. Zato bi si dovolili tržaškim duhovnikom in vernikom blagohoten nasvet: V tržaški škofiji so v teku priprave za škofijsko zborovanje. Ustanovljene so razne komisije, med njimi četrt za dušnopastirska vprašanja slovenskih vernikov. Nam se zdi, da je ta komisija bolj primerno mesto za razpravljanje o zastavljenih in drugih vprašanjih kot pa časopis.

OD TEDNA DO TEDNA

■ Na pustni torek ponoči so »neznani« storilci prerezali pred slovensko gostilno v Podjuni petim avtomobilom vse gume. Lastniki so bili sami zavedni Slovinci. V isti noči so neznanci pomazali hišo zavedne slovenske družine Hartman iz Klopinja pri Škocijanu. Kot običajno policija zlikovcev ni mogla izslediti.

■ V starosti 70 let je umrl v kraju Soltau na Spodnjem Saškem bivši poveljnik SS enot v Rimu Herbert Kappler. Zaradi usmrtnice 335 talcev ga je italijansko sodišče obsodilo na dosmrtno ječo, iz katere mu je lani v avgustu s pomočjo žene v do sedaj nepojasnjenih okoliščinah uspelo pobegniti. Kappler je zadnja leta bolehal za rakom, zaradi česar je zahodnonemška vlada večkrat posredovala pri italijanski, naj ga pomilosti.

■ Na frankfurtskem letališču je prisilno pristalo češkoslovaško letalo, ki ga je preusmeril Ladislav Molnar z namenom, da najde v tujini politično zatočišče. V nekaj letih je to že peto češkoslovaško letalo, ki je pristalo s prisilo v ZR Nemčiji. Kljub zahtevam in ogorčenim protestom vlade v Pragi pa ji zahodnonemške oblasti niso doslej izročile še nobenega ugrabitelja. Pač vedo, kakšna bi bila njihova usoda.

■ Etiopska vojska je ob pomoči kubanskih vojakov in sovjetskih izvedencev prešla v ofenzivo v pokrajini Ogaden. Poročila pravijo, da somalske čete nadzirajo le še mesto Džizigo in njega okolico. Medtem ko Sovjetska zveza javno podpira etiopsko stran z orožjem, svetovalci in kubanskimi četami, se pa ZDA previdno drže v ozadju. Verjetno se boje, da bi se ponovil drugi Vietnam.

Slovenska pesniška zbirka v angleščini

Pesniška zbirka s pesmimi Leva Detele in Milene Merlak, prevedenimi v angleščino, bo izšla letos v New Yorku pod naslovom »What Night Reveals« (Kaj razodeva noč).

Gre za redko priložnost, da slovenska umetniška beseda zagleda luč v obsežnem anglosaškem svetu. O takem primeru se že nekaj let ni slišalo, kljub tolikokrat poudarjeni slovenski republiki z lastnimi kulturnimi ustanovami. Zato je izid te zbirke toliko pomembnejši.

Ekumensko srečanje pri Sv. Justu

Ze deset let obhaja tržaška škofija ekumensko srečanje v svoji stolnici sv. Justa na spominski dan spreobrnjenja sv. Pavla 25. januarja. Skozi vsa ta leta je spored ekumenskega srečanja v glavnem enak: tržaški katoličani pozdravljajo vse verske skupnosti, ki so v Trstu. Vmes ima odlično mesto božja beseda, skupna molitev, skupno petje. Zdi se nam pa umestno, da bi to ekumensko srečanje bilo zares bolj ekumensko.

1. Ker živimo v isti tržaški Cerkvii tudi slovenski katoličani in je od koncila dalje v tej škofiji uradno priznana tudi slovenščina kot liturgični jezik, se nam čudno zdi, da se tržaška Cerkev predstavlja drugim verskim skupinam na ekumenski dan tako enostransko, ker jezik slovenskih katoličanov ni upoštevan.

2. Tako razdeljena tržaška Cerkev vabi na ekumensko srečanje tu bivajoče druge verske skupnosti, domačih slovenskih bratov za ne priznava. Tako postopanje ali zadržanje ne izraža ekumenskega duha in izkrivlja ekumenski naslov.

3. Tržaško mesto je odprlo svoje pristanišče tujcem že pred dvemi stoletji, a tržaška škofija je odprla svojo stolnico ločnim bratom šele pred desetimi leti, slovenskim katoličanom pa je uradno priznanje še vedno v zamudi.

4. Slovinci živimo v Trstu že 1400 let, smo tukaj doma, a še danes čakamo pred vrati svoje stolnice, čeprav je iz slovenskih vrst izšla tudi cela vrsta tržaških škofov. Namesto da bi nastopala vedno večja odprtost, pa opažamo prav nasprotno.

5. Pravoslavni in protestanti imajo v Trstu svoje cerkve, svojo lastnino. Zato jih tržaška Cerkev priznava. Slovinci pa tega nimamo. Ali smo zaradi tega tuji v lastni stolnici? Slovenska služba božja ob nedeljah pri Sv. Antonu je postavljena v tak čas, da je še za marljive služkinje prezgodaj.

6. Sedaj se pripravlja škofijsko zborovanje obojnih katoličanov Slovencev in Italijanov. V vsaki župniji živimo Slovinci in Italijani, a plakatov v obeh jezikih nismo videli niti po cerkvah, kjer se vrši redna nedeljska slovenska služba božja. Kje je tu ekumenski duh med katoličani samimi? Če bo 4. komisiji uspelo zbrati vse potrebne podatke in bo imela pogum povedati, koliko je ura v tržaški Cerkvii, tedaj bo dosegla svoj namen.

7. Ne moremo čakati sedem bibličnih let, da bo novi tržaški škof prenovil tržaško Cerkev. To moramo opraviti mi slovenski katoličani sami z večjo zavzetostjo in z večjim poletom. Zato pričakujemo dan, še pred škofijskim zborovanjem, veliki dan sprave, potem pa pravo ekumensko srečanje vseh katoličanov tržaške Cerkve v skupni stolnici sv. Justa, pa ne z obrobni godrnjanjem kot je bilo na veliki teden leta 1976.

Ze nad polstoletna odsotnost slovenščine v škofijski stolnici je boleča rana za Slovence in Italijane ob vsakem prazniku na škofijski ravni, najbolj pa to čutimo ob skupnem ekumenskem prazniku — prazniku brez ekumenizma...

UTRIP CERKVE

• Ker je metropolit Justin Moisescu iz Jassyja v Moldaviji postal patriarh romunske pravoslavne Cerkve, ga je v Jassyju nasledil 52-letni Flokrist Arapas, doslej metropolit v mestu Craiova. Metropolit Arapas je znan po svojih stikih, ki jih vzdržuje z drugimi krščanskimi Cerkvami. Obiskal je že tudi Tajništvo za edinost kristjanov v Rimu.

• Cerkev v Braziliji bo letošnji postni čas izkoristila, da bi se v deželi ustvarili bolj človeški in bratski delovni pogoji. Zavzema se za najpotrebnejše. To bo odgovor na papežev poziv, da je danes na svetu vedno več ljudi brez dela in da je tudi med tistimi, ki imajo delo, mnogo takih, ki trpijo krivice. Ljudje pozabljajo na Boga, ki je ljubezen sama in zato med njimi ni prave ljubezni. Pravičnost lahko uspeva le v ozračju ljubezni, ki po božjih načrtih gradi boljši svet.

• Rodezijske oblasti so izpustile iz zapor, nato pa izgnale v Južno Afriko švicarskega katoliškega misijonarja p. Pavla Eglja. Obsojen je bil zaradi »podpore« rodezijskim gverilcem ob mozambiški meji.

• Iz ZDA je prišla vest, da skupina pastorjev, ki pripadajo evangeličanski episkopalni Cerkvii, želi vstopiti v katoliško Cerkev. Izrazili pa so željo, da bi tudi v katoliški Cerkvii smeli izvrševati duhovniško službo. Prošnjo sedaj proučuje Apostolski sedež.

Socialni kotiček

Ali bo izdan nov zakon o pokojninah

Potem ko je vlada pod plaho protestov umaknila zakonski načrt, ki bi moral uvesti med zakonske predpise prepoved kopičenja pokojnin in plač odnosno dohodkov od odvisnega dela, se zdaj pričakuje, da bo predložen organski zakonski osnutek o pokojninah, ki je bil napovedan za prve dni novembra lanskega leta.

Ni še znano natančno besedilo vladnega načrta. Znano pa je, da bo moral poleg nadomestila za izostalo prepoved kopičenja pokojnin in plač vsebovati tudi določila, ki se bodo nanašala na:

a) invalidske pokojnine; predvideni bi morali biti dve stopnji invalidnosti: celotna in delna. V primeru totalne invalidnosti bi morala biti pokojnina določena enako kot v primerih za starostno pokojnino in bi bila nezdrumljiva s plačo od dela. Pokojnina zaradi delne invalidnosti (tj. zaradi izgube dveh tretjin delovne sposobnosti) prav tako ne bi smela biti združljiva s plačo od odvisnega dela ali pa z dohodki od samostojnega dela.

Pri ocenjevanju invalidnosti bi bilo treba upoštevati delovno sposobnost oziroma njeno izgubo, ne pa socialno-gospodarskega položaja. Za samostojne delavce bi bil postopek nekoliko drugačen ter bi bilo treba stopnjo delne invalidnosti oceniti tako, da bi se pri tem upoštevala tudi delovna sposobnost oziroma gospodarski doprinos družinskih članov. Tako npr. ne bi smela pripasti invalidu pokojnina, kadar bi lahko drugi družinski člani nadomestili njegov izostali delovni doprinos s svojim lastnim dohodkom;

b) prispevki za zavarovanje v breme samostojnih delavcev bi morali biti sorazmerno zvišani (govori se o podvojitvi);

c) doba starostne upokojitve odvisnih delavcev bi bila premaknjena in sicer pri ženskah na 60 let starosti (kar je že predvideno z zakonom o enakosti dela moškega in ženske, ki ga je nedavno odobrila parlament in ki bi moral biti v kratkem objavljen v Uradnem listu) ter pri moških na 65 let. Slej ko prej bi odbržali odvisni delavci pravico, da stopijo v pokoj že, ko dopolnijo 55. oziroma 60. leto;

č) odpravljene bi morale biti zdaj veljavne izjemne premične lestvice zaradi izenačenja pokojnin posebnih kategorij, ki so uživale prednosti (uslužbenci pri avtobusih, železniških prevoznih, pri elektriki, telefonu in značni plovbi, časnikiarji, voditelji podjetij itd.). Treba se bo odločiti, če je treba smatrati za izjemo tudi priklopitev pokojnin odvisnih delavcev na premično lestvico minimalnih pogodbenih plač industrijskih delavcev, ki je zdaj v veljavi;

d) prostovoljni prispevki, ki so plačani na račun nadaljevanja obveznega zavarovanja, ne bi smeli več služiti za doseg pravic do pokojnine, ampak samo za določitev oziroma preračunavanje zneska pokojnine. Treba bi bilo: poenotiti plačevanje prispevkov, preurediti ustroj zavoda INPS ter sanirati socialno skrbstvo za kmečke delavce.

Tržaški vernik

Edi Zerjal

Goriška glasbena zima

Navadno pišemo o glasbenih poletjih, jesenih, marsikje imajo glasbeno pomlad, teže si zamisljamo glasbeno zimo. In vendar so prav pozimi koncertne dvorane pevšod najbolj polne in vsaj umetniške bilance najbolj aktivne. Zato ne bo odveč, če se v tem zapisu nekoliko pomudimo ob letošnjih glasbenih prireditvah v zimskem času. Teh je bilo pravzaprav kar precej. Goriška je zadnja leta precej kulturno oživila in tako na slovenski kot italijanski strani nudi vrsto lepih koncertnih prireditvev.

Poleg že tradicionalnih nastopov, npr. v sklopu mestne glasbene šole (Istituto di musica), kjer je navadno prav v tem času lepa serija komornih koncertov v nalašč za to primerni mali aristokratski dvoranci palače grofov della Torre v Oberdanovi ulici imamo sedaj še nov deželni avditorij, ki kot nalašč služi temu namenu. Velika moderna in akustično primerna dvorana nudi dovolj možnosti za razne nastope manjših ali večjih skupin. Tako smo npr. decembra ponovno poslušali praški Symposium Musicum, ki tako zvesto goji srednjeveško in renesančno glasbo. Poleg tega pa je v tej dvorani stalno vrsta klavirskih ali drugih solističnih nastopov, ki dajejo možnost zlasti širšemu krogu ljubiteljev glasbe za primeren koncertni užitek. Lep delež ima pri tem tudi goriška občinska uprava, ki je pobudnik serije uspešnih koncertnih večerov.

Meseca decembra je bil v goriški stolnici koncert našega priznanega organista Huberta Berganta, ki je predvajal izključno orgelske skladbe francoske sodobnega skladatelja Jeana Langlaisa in to ob njegovi sedemdesetletnici. Naš orgelski mojster je v poustvarjanju prijetno moderne in s poetično noto ter gregorijansko reminiscenco prežete glasbe spet pokazal svoje odlične interpretacijske sposobnosti. Orgle so ponovno zablestle v vsem svojem blesku in potrdile, da res po pravici sodijo med izrazno najbolj bogata glasbila. Koncert je priredilo SKPD »Mirko Filej«, ki je s tem hotelo tudi dati priznanje prof. Bergantu za njegovo lansko nagrado iz Prešernovega sklada.

Mesec januar je bil glasbeno tudi zelo bogat. Poleg običajnih božičnih koncertov naših zborov je nudil še vrsto drugih glasbenih prireditev. Ko pišemo o božičnih koncertih naj še zabeležimo, da je zbor Sant'Ignazio predstavil novo slovensko skladbo Stanka Jerčiča Noč božična, ki je zazvenela v bogati in novi kompozicijski zasnovi. Sploh pa bi bilo želeli, da bi se razni božični, posebej zborovski koncerti, predstavljali tudi kot tribuna za izvajanje novih del, poleg priznanih in priljubljenih starejših skladb.

Konec januarja pa smo imeli v Attemsovi palači v okviru abonmajske slovenske koncertne sezone v gosteh mednarodno priznani Trio Lorenz iz Ljubljane. Ta slovenski komorni ansambel (klavir, violina, čelo) je s sodelovanjem mezzosopranistke Marjane Lipovškove podal skladbe Haydna, Schuberta in v krstni izvedbi v Goriški komorno delo znanega slovenskega skladatelja Marjana Lipovška, ki je bil na koncertu sam prisoten. Ta koncertni večer je bil gotovo eden najbolj pomembnih v letošnji sezoni, ki je sicer že imel zelo dobre in priznane skupine in soliste, kot sta mariborski mladinski zbor in violinist Igor Ozim. Za naprej pa se za letos obetajo še nekatere glasbene poslastice, morda celo sam orkester Slovenske filharmonije iz Ljubljane, ki je vrhunska slovenska orkestralna skupina.

Glasbeno življenje v našem mestu je torej v polnem razcvitu. Tudi pomladne se-

zone drugih mestnih ustanov obetajo lepe in bogate koncertne nastope. Upamo, da bo šlo glasbeno življenje v Gorici po teh pozitivnih poteh tudi naprej!

BgsI

Beneškoslovenski »Dom«

Ta župnijski list v Slov. Benečiji izhaja že nekaj let. Izdaja in ureja ga skupina beneškoslovenskih duhovnikov. List je pred časom prejel tudi nagrado iz sklada Dušana Černetca. Konec lanskega leta se je pojavil pod novim uredniškim odborom, ki ga poleg duhovnikov sestavljajo tudi nekateri laiki. Novi uredniki obljublajo odsljed redno mesečno izhajanje. List »Dom« opravlja med beneškoslovenskimi rojaki poleg narodnega tudi versko in kulturno poslanstvo. Objavlja članke v beneškem narečju, nekaj v italijanski in deloma tudi v knjižni slovenščini. Prinaša nadalje novice iz domačega življenja, poučne članke o beneškoslovenski zgodovini, ki je med vsemi zgodovinami slovenskih dežel socialno in državnoopravno med najbolj zanimivimi.

List se v krepkih člankih spoprime tudi s predsodki, ki se še vedno držijo med starejšimi ljudmi v Slov. Benečiji. Tuja šola jim je vcepljala pojmovanje, da je njih govornica grda, knjižna slovenščina pa nekaj tujega, jugoslovenskega. In kdor bi se zanjo zavzemal, ta da hoče delati proti Italiji. Zato so se beneški rojaki dolga leta držali zaprti nasproti slovenskemu prosvetnemu življenju v zamejstvu.

Vse to se je danes precej spremenilo, toda zasluga da se je vsa pretekla leta slovenstvo v Slov. Benečiji držalo, gre edino beneškoslovenskim duhovnikom, ki so vztrajali proti pritiskom, neredko celo s cerkvene strani.

Zato nam je njih verski list »Dom« dragocen spomenik njih vztrajnosti in požrtvovalnosti, vztrajanja proti nerazumevanju z vseh strani, vztrajanju, ki je končno prineslo tudi svoje sadove.

Novi tržaški škof med slovenskimi izobraženci

Dvema velikima večeroma na sedežu Slovenske prosvete, Piščančevemu in Prešernovemu, se je pridružil sedaj še tretji, najlepši, recimo kar Bellomijev večer. Dogodek ni velik zato, ker je govoril pred polno Peterlinovo dvorano 13. februarja novi tržaški škof, dogodek je velik predvsem zato, ker je tako govoril italijanski izobraženelec, človek, kristjan Bellomi.

Kratko rečeno, pravi izvedenec v filozofiji, v mednarodni literaturi, odlični mojster prijetnega besednega podajanja je razgrnil pred nami v enournem predavanju globoki pomen evangelizacije in sedanjega človeškega povzdiga.

Vidni dokaz, da je predavatelj stoodstotno uspel, je poznejši nastop prof. Rebule, ki je kot nenaprosen koreferent z njemu lastno zgovornostjo in globokim, doživetim poznavanjem krajevnih razmer jasno in točno predstavil težki problem slovenskega krščanstva v Trstu. Da je predavatelj msgr. Bellomi tako daleč izzval sicer ob drugih večerih bolj molčečega Rebulo, je to znamenje, kako skeptično gleda in doživlja slovenski izobraženelec vabilo na skupno »srečanje iz oči v oči« v naši škofiji.

Na zanimiva, zelo živahna, a včasih težka izvajanja predavatelja o evangelizaciji

postavljam nevarnosti, da ga zasačijo pri nezvestobi. Kaj naj storim? Vztrajal sem pri svojem načrtu.

Ko pridem na kolodvor, je tistega podčastnika kar streslo, ko me je zagledal pred seboj. Ves zmeden me je vprašal: »Herr Dr. Blatnik, Sie hier?« (Gospod dr. Blatnik, vi tukaj?) Ni mi dal časa za odgovor, marveč mi brž vrnil potni list, se postavil v pozor in salutiral rekoč: »Kommen Sie nicht mehr! Heil, Hitler!« (Nikar več ne hodite!) Spravil sem potni list, pobral kovček in odšel na vlak, pa spotoma prosil Boga, naj blagemu Tirolcu to dobro delo obilo poplača. Nisem pričakoval, da bo izpit za dobro delo tako odlično napravil. Pa ga je — po božji dobroti.

IZ JEČE »REGINA COELI« V SVOBODO

6. decembra 1942 so v Rimu v ječi Regina coeli nepričakovano odprli mojo celico-samico in službujoči uradnik mi je kratko rekel, da sem prost po zaslugi Vatikana. Dodal je še, da sem jaz edini v tej vojni, ki iz takšne ječe odhajam v svobodo.

tržaške novice

Delegacija deželne SSK pri vladnem komisarju

Novi vladni komisar v naši deželi in prefekt v Trstu dr. Marrosu je v ponedeljek 13. februarja sprejel na vljudnostni obisk delegacijo Slovenske skupnosti v deželi Furlaniji-Juljski krajini. Sledno so sestavljali predsednik deželnega sveta Andrej Bratuž, predsednika pokrajinskih svetov v Trstu in Gorici Rafko Dolhar in Gradimir Gradnik ter član deželnega tajništva Aleš Lokar.

Predstavniki SSK so vladnemu komisarju prinesli pozdrav stranke in mu zaželeli veliko uspeha na tem odgovornem mestu. Obenem so vladnega predstavnika seznanili s problematiko slovenske manjšine v Italiji, še posebej po podpisu Osimskih sporazumov in umestitvi komisije pri rimski vladi za pripravo zaščitnega zakona. Dr. Marrosu je v svojih izjavah poudaril svojo pripravljenost za pozitivno reševanje vseh odprtih problemov in se zavzel za nadaljnje stike.

Sv. Ivan

V torek 7. februarja je umrla v naši župniji v 65. letu starosti Fanica Sorli, prijateljica Katoliškega glasa, ki ga je vsak teden veliko let prodajala pri cerkvenih vratih. Gospodinja je 24 let pri svojem bratu, slovenskem dušnem pastirju pri Sv. Ivanu Petru Sorliju. Od odprtja Marijinega doma v letu 1968 je skrbelo tudi za čistost in red v teh prostorih ter nudila ob prireditvah okrepčilo. Bila je zelo skromna in marljiva, pa tudi pogumna. Ko je prinašala dodatke hrane svojemu bratu v zaporu med zadnjo vojno in čakala v vrsti pred vrati Corona, ni zapustila svojega prostora, ko je vse bežalo v zaklonišče ob letalskih napadih.

Do pogreba je ležala v stanovanju, ka-

mor smo jo po stari svetoivanski navadi hodili kropiti. Pogreb je bil v četrtek 9. februarja. Somaševanje in pogrebne obrede je vodil škofov vikar dr. Lojze Škerl, somaševalo je deset duhovnikov. V slovo ji je govoril dr. L. Škerl. Sveto opravilo se je izvršilo v župni cerkvi. Navzočih je bilo zelo veliko vernikov. Prepeval je svetoivanski pevski zbor pod vodstvom Nade Žerjal-Zaghet.

Dobri Bog naj ji bo večni plačnik!

Marijin dom v ul. Risorta

Tudi v našem domu iz leta v leto ohranjamo tradicijo, da na pustno nedeljo nudimo ljudem veselo in zdravo zabavo. Poleg običajnega srečovanja, ki prinese udeležencem začetek veselega razpoloženja, ta dan tudi krofov ni manjkalo.

S spevoigro »Vasovalci« pa so naši člani pevskega zbora pri Novem sv. Antonu še enkrat razveselili polno dvorano obiskovalcev, saj so ob zaključku bili deležni obilnega aplavza. Pevcem in požrtvovalnemu Ediju je najlepša pohvala to, da se jih je zbralo tako veliko število, čeprav je bila spevoigra za lani na sporedu. To je dokaz, kako naši ljudje ljubijo veselo narodno pesem.

V dopolnilo veselega večera je bila na sporedu še Čehova enodejanka »Snubača«. Režiserka Stana Kopitar je v kratkem času igralce tako dobro pripravila, da so vsi trije odlično igrali vsak svojo vlogo in so občinstvo spravili v smeh in dobro voljo, kar bi težko našli na kaki drugi pustni zabavi.

Vsi trije igralci zaslužijo za svoj trud resnično pohvalo. Nekaj so k uspehu pripomogle tudi primerne obleke, saj je bil Marjan Kravos v vlogi očeta posebej čudnaški 60-letnik, njegova hči Nataša (Nadja Magajna), prava, samozavestna in nekoliko ošabna bogata kmečka hči, Marko Kandut v vlogi snubača pa zelo posrečen kmet-škrjic, ki je s svojo nerodnostjo ob vsakem gibu vzbujal smeh.

Seja mladinske komisije pokrajinskega sveta SSK

V petek 3. februarja je bila na sedežu Slovenske skupnosti v Trstu redna seja mladinske sekcije pokrajinskega sveta. Prvi del seje je bil posvečen oceni preteklega dela. Pozitivno so bili ocenjeni stiki z novo nastalo mladinsko sekcijo SSK v Gorici, s katero je tržaška mladinska komisija imela že več stikov. Vidni znak tega sodelovanja je bila skupna družabnost v Jamljah 29. januarja. Velika udeležba in odlično vzdušje sta dokazala potrebnost podobnih srečanj. Z goriškimi predstavniki mladine SSK ima tržaška komisija v načrtu še nekaj skupnih dejavnosti.

Komisija je vzela na znanje tudi poročilo svojega predstavnika, ki se je udeležil obiska SZDL v naši deželi kot član uradne delegacije deželnega vodstva Slovenske skupnosti. Poročal je tudi član komisije, ki se je udeležil mladinskega posveta o evropskem združevanju 20. decembra lani na pobudo mladih evropejstov v Trstu.

Sredi decembra 1977 je komisija imela srečanje v Sv. Križu. Nanj je povabila mlade, s katerimi se je razvil zanimiv pogovor o aktualnih političnih problemih in o šolski problematiki. Podobna srečanja so bila pred poletnim premerom že v drugih krajih, komisija pa misli z njimi nadaljevati.

Prav tako misli nadaljevati s stiki z mladinskimi političnimi skupinami. 25. ja-

pise raznih jugoslovenskih škofov; vmes je bila tudi večkrat pošta za slovensko vodstvo v Londonu. Teh poročil in dokumentov nisem nikdar imel na vlaku pri sebi, ampak so moji pomočniki v upravi »Knjižnic« vso to pošto z mojo osebno obleko spravili v poseben kovček, ki so ga vedno odposlali po železniški listek in ključ (duplikat so imeli tudi doma).

Ko tako avgusta 1942 mirno stopim z vlaka na rimskem kolodvoru, se približata dva civilista, ki me v imenu zakona aretirata. Tako sem se znašel sredi največje avgustovske vročine v ječi. Takoj so mi seveda odvzeli mojo osebno aktovko, niti bevirja mi niso pustili. Maševati nisem smel, čeprav je v ječi kapela; ko sem prosil za spovednika, ni bilo milosti. Dali so me v celico-samico in tako sem dobro razumel, da je zadeva zelo resna. Kakor sem Boga hvalil, da nimam s seboj onega kovčka, tako sem se zelo bal, kaj se bo zgodilo, ko dobijo kovček v roke, saj je bil železniški listek med različnimi papirji v moji denarnici.

nuarja je bil na sedežu SSK sestanek z vodstvom tržaškega mladinskega gibanja DC.

Drugi del seje mladinske komisije so člani posvetili bodočim dejavnostim. V kratkem bo omenjeni posvet o univerzi, sledilo bo srečanje na deželni ravni z mladinskim odborom SKGZ, nadaljevali bodo tudi s srečanji po vaseh in četrteh ter z mladinskimi političnimi predstavništvi.

Knjiga o Jugoslaviji po Titu sedaj v italijanski

Tržaška založba Lint je izdala v italijanskem prevodu knjigo C. G. Ströhma o prihodnosti Jugoslavije po Titu. Na predstavitvi v tržaški knjigarni »Italo Svevo« je bil navzoč tudi pisec Ströhm. O knjigi je naš list že pisal in zavzel kritično stališče do obravnavanja položaja Slovencev v Jugoslaviji, ki je večinoma netočno, posebno še v tem, kar zadeva slovenski odnos do avstrijskega in nemškega sveta.

C. G. Ströhm kot dopisnik zahodnonemškega dnevnika »Die Welt« za jugovzhodno Evropo ima posebno vlogo pri krojitvi zahtodnoevropskega javnega mnenja o jugoslovenskih vprašanjih. Zato ne more biti vseeno, kako je jugoslovenska, posebej pa še slovenska stvarnost prikazana. Zaželeno bi bilo zato, da bi slovenski ljudje v dopisih piscu knjige Ströhm na upravo lista (»Die Welt«, Bonn, BR Deutschland) kritično izrazili svoje poglede na njegovo obravnavanje slovenskega položaja.

Šport

PRVENSTVO I. MOŠKE DIVIZIJE

Olympia - Kras 2 : 3

(15 : 8, 15 : 10, 6 : 15, 8 : 15, 13 : 15)

V dramatični in v finalu izredno razburljivi tekmi je zgoniškem Krasu uspelo osvojiti na samih Olimpijinih domačih tleh dve pomembni točki za nadaljevanje prvenstva.

Olympia je začela srečanje suvereno in brez kompleksov. Prevzela je takoj vodstvo in ga obdržala do konca v dveh setih. Videli smo odlični blok in oster napad pri modri ekipi. V tem prvem delu tekme sta zablestela oba Olimpijina tolkača Lavrenčič in Spacapan. Posebna pohvala gre mlademu Lavrenčiču.

V tretjem nizu je goriška šesterka ponovno v vodstvu do stanja 6 : 2. Tu je prišlo do preobrata. Zaradi napačnih podaj so bili Krasovski odbojkarji kar štirikrat zapored uspešni v bloku. Olympijci so se zmedli in niso znali pravočasno reagirati ter zlomiti nenadnega Krasovega odpora, ki si je zagotovil dva seta.

Tako se je sklepni set odprl v znamenju velike izenačenosti. Razgrestost se je stopnjevala. Vendar je Krasu uspelo ohraniti rahlo prednost in zaključiti dvoboj v svojo korist.

Libertas Sacile - Olympia 0 : 3

To je bila medtedenska tekma, ki jo je Olympia odigrala v Sacilu minuli četrtek. Zaradi nujnih razlogov je morala goriška šesterka nastopati v tem furlanskem mestu v nekoliko nepopolni postavi, a je kljub temu dobro opravila svojo nalogo, saj je brez težav in zasluženoma premagala domače moštvo. Goričani so tokrat zaigrali dobro in borbeno. V napadu je bil posebno zanesljiv Soban, ki se zna razigrati predvsem na tujih igriščih. S tem je Olympia dvignila na deset število svojih točk na lestvici.

II. ŽENSKA DIVIZIJA

Hrast - Libertas 3 : 0

(15 : 11, 15 : 13, 15 : 8)

V petem kolu II. ženske divizije je domača ekipa »Hrast« v gosteh premagala ekipo Libertas iz Torvisose. Tekma je že takoj po prvih trenutkih prišla v roke našim dekletom, ki so si hitro in odločno priborile zaslužen rezultat. V soboto je celotna ekipa igrala na dobri tehnični ravni, posebno pa se je izkazala Suzana Jarc z naglo in zrelo igro.

Slovenski kulturni klub v Trstu vabi na predavanje M. Štokarja o parapsihologiji, ki bo v soboto 18. februarja ob 19.15 v klubskih prostorih, ul. Donizetti 3.

Radijske poslušalce opozarjamo na ciklus dramskih oddaj, posvečenih ekspresionizmu v slovenski dramatikah med obema vojnoma. Oddaje bodo na sporedu vsako soboto od 18. februarja dalje ob 18. uri. Vodi jih prof. Mirko Mahnič iz Ljubljane, izvajajo pa člani Radijskega odra iz Trsta.

Vpisovanje za letošnje tržaško-goriško romanje in potovanje je zaključeno. Doslej smo predvideno številno 250, kolikor je razpoložljivih prostorov. Romanje bo v dneh od ponedeljka 26. junija do petka 30. junija. Vsak romar mora imeti osebni potni list. Potne stroške naj poravnava do 1. maja.

Bog skrbi za nas

DOZIVEL IN NAPISAL
† DR. FRANC BLATNIK

(5)

KAR PRERAZNO ZAUPANJE V BOŽJO POMOC

Tam po Srbiji se noben Nemec zame ni zmenil. Ko sem pa začel misliti na vrnitev v Slovenijo, sem dobil občutek, da sem jetnik. Kako priti iz Srbije? Na žalost si imena in naslova dobrega moža, ki me je prepeljal čez Savo, nisem zapisal in ne zapomnil. Z druge strani sem bil pa prepričan, da imata tista nemška podčastnika, ki pregledujeta potna dovoljenja na beograjski postaji, nalogo me aretirati. Kljub temu sem tvegala in hoteli dati znamenju Tirolcu priložnost, da stori dobro delo in me pusti skozi.

V cerkvi Kristusa Kralja sem se z vsem zaupanjem priporočil Bogu, nato pa se napolnil na postajo, zanašajoč se na božje varstvo. Spotoma so me pa začele mučiti misli, če moje početje ni predržno zaupanje v božjo pomoč. Dobrega Tirolca iz-

Dijaško obmejno srečanje Primorske

Slovenske gimnazije tostran in onstran meje prirejajo vsakoletno »Dijaško obmejno srečanje Primorske«. Namen teh srečanj je povezovati in izmenjavati kulturne stike med primorskimi slovenskimi dijaki: na teh prireditvah prideta do izraza predvsem kulturna in športna dejavnost naših dijakov. Vsako leto je gostitelj druga šola. Doslej so bila taka srečanja v Tolminu, Postojni, Trstu, Novi Gorici in Kopru.

Na lanskem srečanju v Kopru je padel predlog, da bi bila gostitelj letošnjega srečanja gimnazija in licej »Primož Trubar« iz Gorice. Zavodni svet je predlog sprejel in sklenjeno je bilo, da bo srečanje predvidoma 22. aprila s kulturnim, športnim in družabnim programom.

Zaradi premajhne zmogljivosti te šole bosta na prireditvi sodelovala še Trgovski zavod in učiteljske iz Gorice.

Protestna akcija goriških delavcev

Od ponedeljka 13. februarja je vseh 1.700 delavcev iz podgorške predlinice v dopolnilni blagajni za dobo treh mesecev. Zato so ti delavci naslednji dan organizirali protestni sprevod po Gorici, katerim so se iz solidarnosti pridružili tudi srednješolci. Ko je sprevod prišel do goriškega županstva, so se priključili tudi župani z Goriškega na čelu z županom De Simonejem. Sledilo je zborovanje na Travniku. Sedaj je v Italiji 1.800.000 brezposelnih.

Izjava Mladinskega krožka

Tudi Mladinski krožek iz Gorice je odločno obsodil napad na slovenskega dijaka Aleksa Mazzucca iz Trsta, ki je, kot znano odklonil izzivalni letak zloglasne fašistične organizacije »Fronte della Gioventù«. V svoji izjavi poziva vso demokratično javnost, posebno pa mladino k nadaljnji budnosti, vsaj vsi ti dogodki jasno pričajo, da fašizem še ni izumrl, temveč živi naprej, čeprav v bistveno drugačnih okoliščinah.

Gabrje

Gabrje so do konca zadnje vojne spadale pod mirensko občino, kjer je bilo tudi prosvetno središče za vso okolico. Zato se Mirenci kljub meji še vedno čutijo tesno povezani s svojimi sosedi, s katerimi so svoj čas skupno živeli in se skupno udeleževali.

Ekumenska proslava v Gorici

Prejšnjo nedeljo 12. februarja je bila v Katoliškem domu v Gorici ekumenska proslava, ki so se je udeležili člani ACM in vsi, ki jim je pri srcu cerkvena edinstvo.

Najprej je predsednik ACM dr. Jože Markuža pozdravil vse navzoče in še posebej ekumenskega govornika dekana teološke fakultete v Ljubljani dr. Franca Perka. V kratkem nagovoru se je spomnil dolgoletnega predsednika in ekumenskega delavca pokojnega msgr. dr. Rudija Klinca, ki je bil pobudnik ACM v Gorici. Nato je še dejal, da je letošnja proslava posvečena sv. Cirilu in Metodu za novo spodbudo ekumenskega delovanja na Goriškem.

Nastopil je ekumenski zbor iz Gorice, ki je pod vodstvom dirigenta Zdravka Klanjščka zapel lepo in ubrano šest liturgičnih pesmi iz vzhodnega bogoslužja. Vmes sta dijaka Karlo Bočina in Barbara Rustja recitirala dve pesmi: Vinka Beličiča Beseda - bratska vez in Ljubke Šorlijeve Odmev od Vzhoda.

Nato je spregovoril dr. Franc Perko, ki je svoje predavanje razdelil na tri dele: ekumenizem v svetu, v Jugoslaviji in Sloveniji. V zadnjih desetletjih se je na ekumenskem področju veliko več storilo kot kdajkoli prej, je poudaril govornik, kar gotovo daje veliko optimizma za vse ekumensko delo. Nekateri vidiki današnjega ekumenzima in napredka k edinstvi so: vzpostavljeno prijateljstvo med različnimi Cerkvami, novo vrednotenje papežev prvenstva in službe edinstvi, sodelovanje krščanskih skupnosti pri karitativnem in socialnem delu, razčiščevanje spornih teoloških vprašanj, prizadevanje mladih za edinstvo, zlasti za skupno obhajanje Eucharistije.

V Jugoslaviji je splošni vtis zaostalost na ekumenskem področju zaradi nacionalnih vprašanj, posebno med Srbi in Hrvatimi, ter konservativnost nekaterih članov srbske in hrvaške hierarhije. Več ekumenskega sodelovanja in razumevanja je na ravni teoloških fakultet v Ljubljani, Beogradu in Zagrebu. V Sloveniji je več pri-

Sad te povezanosti je bil tudi nastop moškega pevskega zbora iz Mirna na Prešernovi proslavi, ki je bila 10. februarja v bivši gabrski šoli. Proslavo je priredilo domače PD »Skala«. Priložnostni govor je imel predsednik društva Vid Primožič. Podčrtal je vlogo naših kulturnikov, pesnikov in pisateljev, ki so odločilno pripomogli, da je naš rod ostal v teh krajih do danes.

Nato so člani Mladinskega krožka iz Gorice recitirali odlomek iz Zupančičeve »Dume«, učenka Svetlana Primožič pa je deklamirala »Otroci pesniku Prešernu«.

Zelo je vse navzoče — žal niso bili ravnostevalni — osvojil moški zbor iz Mirna pod vodstvom Anteka Klanjščka. Zapel je vrsto pesmi. Zadnji sta bili Vrabčeva »Zdravljica« in Vodopivčeva »Zabes«. Član zbora Toni Budin je pred nastopom spomnil na nekdanje skupno delovanje na kulturno prosvetnem področju, ki se je zaključilo z nasilnim razpustom društev pred 50 leti. Kot primer fašističnega nasilja iz tiste dobe je omenil igro »Miklova Zala«; on je bil Mirko, Zala pa Olga Černic, ki živi sedaj v Rubijah. Po predstavi je bil aretiran in je noč preživel v zaporu. Ko je bil na intervencijo cele vasi izpuščen, je še isti večer še z večjim navdušenjem ponovno nastopil. Toni Budin je zaključil svoja izjavjanja z mislijo: »Čeprav nismo več pod isto obščino, smo pa še vedno sosede, zato se ravnajmo po pesnikovih besedah: Ne vrag, le sosed bo mejak!«

Števerjanski vestnik št. 2

Kar na 18 straneh je izšla februarška številka tega simpatičnega glasila, ki ga izdaja SKPD »F. B. Sedej« iz Števerjana. Najbolj zajeto je poročilo o 12. občnem zboru tega društva, ki je bil 21. januarja. Druga poročila govorijo o novoletnem srečanju obmejnih občin na Goriškem, o seji občinskega sveta v Števerjanu 27. januarja ter o kulturnem večeru v Sedejevem domu 2. februarja. Ada Gabrovec je napisala spominski članek o Milki Humar vd. Valent. Za oddih in dobro voljo poskrbi zgodba »Kako je Gregarjev Pepe postal atis«. V Vestniku najdemo še ponatis člankov iz zamejskih slovenskih časopisov o jubilejni številki, razpis 8. zamejskega festivala domače glasbe ter ponatis zapisa Marjana Remica, ki je izšel v Ljubljanskem dnevniku »Družinska ekonomija bratov Humar«.

pravljenosti in ugodnosti za ekumensko delo, o čemer pričajo ekumenska srečanja in Slovenski ekumenski svet.

Svoje misli je govornik sklenil s spodbudo k delu za edinstvo, zlasti z molitvijo in žrtvijo, v svetovnem in kozmičnem procesu zedinjevanja proti naraščajočemu zlu v svetu.

V naslednjem je gdč. Ivanka Furlan pokazala diapozitive z zadnjega ekumenskega potovanja po južni Italiji. Ob pogledu na lepe slike smo ponovno doživljali prijetno in lepo ekumensko potovanje, ki nas je utrjevalo v zavesti, da lahko tudi mi doprinesemo vsaj drobec k edinstvi krščanske družine.

Za kapelo p. Leopolda pri Domju: Uršič Milka 20.000; Mužina 5.000; H. B. 5.000; M. Kraš, Padriče, 10.000; Karolina Slavec, Mačkolje, 5.000; družina Bak 5.000; družina št. 43 3.000; Lo Giudice 2.000; Rehar, Mačkolje 10.000; Ana Čuk 5.000; N. N. 10.000; N. N. 1.500; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N., Sv. Ivan 10.000; N. N. 10.000; N. N. 500; N. N. 500; M. Fabjan, Rojan, 50.000; J. Fabjan, Rojan, 50.000; družina Slokar, Rojan, 10.000; Zerjal, Sv. Ivan 2.000; S. S. 150.000; N. N. 100.000; N. N. 100.000; N. N. 50.000; N. N. 50.000; N. N. 50.000; Gizela Šuligoj, Trst, 30.000; Samec, Skedenj, 8.000; zakonca Zalar, Domjo, ob 50-letnici poroke, 30.000; Terčič, Rojan, 1.000; N. N., Opčine, 50.000; N. N., Trst, 140.000; družina Bizjak namesto cvetja na grob Fanice Šorli 10.000; Strgarčič, Rojan 2.500; N. N., Sv. Vincencij, 2.500; Bembič Kristina 5.000; Antonija Guštin, Padriče, 2.000; Marija Birs 10.000; Z. M., Rojan, 10.000; družina iz Domja 5.000; družina Stolfa, Opčine, ob smrti očeta 26.000; Tončka Curk, Trst, v spomin pok. Fani Šorli 20.000; N. N., Trst, 5.000; Ljudmila Batič, Trst 2.000; N. N., Trst, 50.000; Marijina družbenica, Trst, 50.000 in 10 USA dol.; N. N., Trst, 150.000; Frančiška Trobec 2.000; N. N., Trst, 20.000; U. 2., Trst, 110.000; N. N., Trst, 10.000 lir.

PROSVETNO DRUŠTVO »STANDREŽ«

Dramski odsek

Marjan Marinc

Komedija o komediji

v treh dejanjih

Režija Mira Štrukelj

Premiera v nedeljo 19. februarja ob 17. uri
v prosvetnem domu »Anton Gregorčič«
v STANDREŽU

DAROVI

Za tiskovni sklad Katol. glasa: Antonija Simončič v spomin dragih staršev 5.000; Marija Vidau, Bane, 2.000; sinovi in hčere v spomin pok. Emilije Čavdek 40.000; Justa Gravner 5.000; Klementa Ušaj, Gorica, 10.000; M. Bernot v spomin Ludvika Gruntar 5.000; N. N. družbenica, Trst, 10.000; msgr. Natal Silvani 2.000; Karel Vojska, Švica, 7.000; R. Bratuž, Kanada, 11.550; N. N., Sovodnje, 10.000; Pavla Presciani 5.000 lir.

Za katoliški tisk: Marija Ban, Bane, 5.000; B. K. namesto cvetja na grob Milke Valent 5.000; N. N. 10.000; P. K. in R. K., Oslavje, po 2.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Fani Bavdaž, Trst, 50.000; družina Ušaj, Gorica, namesto cvetja na grob Emilije Valent 50.000 lir.

Za Alojzijeve: R. I. iz Rojana namesto cvetja na grob pok. Bože Černic 5.000; N. N. 20.000 lir.

V spomin na očeta Ludvika Gruntar: sinovi in hčere za Alojzijeve 15.000, za sklad Katoliškega glasa pa 10.000 lir.

Namesto cvetja na grob Emilije Valent: nečaki za Katol. dom 50.000 lir.

V spomin na svoje rajne: N. N. družbenica, Gorica, za sklad Katol. glasa 20.000, za cerkev sv. Ivana v Gorici 10.000 lir.

V spomin Bože Černic sta darovala njen mož prof. Ninko Černic ter njena mama Silva Pirc za katoliški tisk, revijo »Mladika«, za sklad Dušana Černeta, za Kosovelovo knjižnico in za skupnost Družina Opčine po 20.000, skupaj 100.000 lir.

V počastitev spomina Bože Černic so darovali člani rojanskega cerkvenega zbora za skupnost Družina Opčine še 35.000, Ana Trobec pa 6.000; Tanja in Uči Mamolo za glasilo tržaške Slov. skupnosti 10.000 lir.

Namesto cvetja na grob Marije Smotlak darujejo za zbor »Slovenski šopek« Ernesta Smotlak in N. N. iz Mačkolj po 5.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Gombač Karla 3.000; Malalan Zmaga 3.000; Kalin Viktor in Vilma ob 20. obletnici smrti očeta Alojza 20.000; sestre v spomin Milana Ravbar 20.000; razni 15.000 lir.

Za cerkev na Ferlugah: Gec Pavla v spomin Rože Furlan 5.000; ista v spomin Niota Ferluga 5.000 lir.

Namesto cvetja na grob Bruna Soban: Angelina Sedmak, Sv. Križ pri Trstu, za gobavec 10.000 lir.

V spomin dragega Marina Širca daruje družina Terčon iz Slivnega za zbor »Fantje izpod Grmade« 10.000 lir.

Namesto cvetja na grob Fanice Šorli darujejo za Marijin dom pri Sv. Ivanu: Kocijančič Pini, Boži in Marta 15.000; Angela Skilan 10.000; Sandro Zerjal 10.000; Parovelovi 35.000; Ema Vatovec in Rosana Kovac 10.000; Kokorovec Marino, Valerija in Ivo 20.000; N. N. 10.000; N. N. 5.000; N. N. 6.000; družina Kandut 10.000; De Pol Valerija 10.000; Marija Bizjak 10.000; Marija in Dora Živic 10.000; Jožef Prezzi 10.000; N. N. 5.000; Soban Stanislav 20.000; Bak Anton 30.000; Marija Cobani 5.000; Ema Adami 10.000; Meri Abram 2.000; Marcela Neri 5.000; Komar Emilija 2.000; Prelec Olga 2.000; Pahor Karlo 5.000; Nanut Avgušina 5.000; Barovina Anica 5.000; Cok Ana 3.000; Budal Kristina 2.000; Fabretti Marija 10.000; Colavini Marija 2.000; Černigoj Angela 1.000; Sola Stefanija 5.000; Cobani Pina 5.000; družina Kravos 5.000; Fabian Mira in Karla Golob 10.000; Novak Bernarda 1.000; Compare Danuška in Stefan 5.000; Posega Mara 5.000; Čopič Gabrijela 3.000; Pacorini 1.000; Novak Alojzija 2.000; družina Dovgan 4.000; Nabergoj 1.000; Curk Marija 2.000; razni 10.500 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Marija in Jože Žagar za obletnico poroke 10.000; Milena Franco ob drugi obletnici smrti moža Adrijana 5.000 lir.

Za Sv. goro: N. N., Sovodnje, 10.000 lir.
Za lačne po svetu: P. K., Oslavje, 2.000; N. N. namesto cvetja na grob Bože Černic 5.000; Roža Mantovan, Ferluga, 10.000; Bruna Milkovič, Ferluga, 1.000 lir.

Za slovenske misijonarje: P. K. 2.000 lir.
Za misijon p. Kosa: N. N. namesto cvetja na grob Bože Černic 10.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Širite „Katoliški glas“

Casnikarski programi ob nedeljah: Poročila ob 8., 12., 19; kratka poročila ob 11., 14; novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 11., 14., 19.15. Ob 8.30 kmetijska oddaja, ob 9. sv. maša.

Casnikarski programi od ponedeljka do sobote: Poročila ob 7., 10., 13., 15.30, 19. Kratka poročila ob 9., 11.30, 17., 18. Novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 8., 14., 19.15.

Spored od 19. do 25. februarja

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Oddaja o Benečiji. 10.15 Vedri zvoki. 10.30 Danes obiščemo Bilo v Režiji. 11.05 Mladinski oder: »Ptički brez gnezda«. 11.35 Nabožna glasba. 13.00 Ljudje pred mikrofonom. 13.20 Poslušajmo spet. 15.00 Nedeljsko popoldne.

Ponedeljek: 9.05 Pevci in ansambli. 9.30 Kaku so jele naše nuonote. 10.05 Koncert. 10.30 Razgovori o ženski stvarnosti v literaturi. 13.15 Slovenski zbori. 14.10 Roman. 15.00 Glasbeni ping pong. 16.30 Glasba za najmlajše. 17.05 G. Donizetti: »Lucia di Lammermoor«, opera. 18.05 Čas in družba.

Torek: 9.30 Naši nepoznani znanci. 10.05 Oddaja za otroški vrtec. 10.15 Koncert. 10.35 Pisma M. I. Marenzi. 13.15 Zborovska glasba. 14.10 Roman. 14.30 Motivi iz filmov. 15.35 Top lestvica. 16.30 Čudoviti otroški svet. 17.05 G. Donizetti: »Lucia di Lammermoor«, opera. 18.05 Pravorečje. 18.20 Klasični album.

Sreda: 9.30 Prehrana in zdravje. 10.05 Koncert. 10.45 Solska oddaja. 11.00 Ljudje in dogodki. 12.00 Ljudsko izročilo Slovencev v Italiji. 12.10 Pojmo po naše. 12.45 Pristopanje k deželnim oddajam. 13.15 »Števerjan 77«. 14.10 Roman. 14.30 Kličite Trst 31065. 16.30 Otroci pojo. 17.05 G. Donizetti: »Lucia di Lammermoor«, opera. 18.05 »Mesečnik«, satirična oddaja.

Četrtek: 9.05 Zlate plošče. 9.30 Mali oglasi. 10.05 Koncert. 10.45 Solska oddaja. 11.05 Družina v sodobni družbi. 13.15 Pevsko tekmovanje »Seghizzi«. 14.10 Roman. 15.35 Kaj je novega v diskoteki. 16.30 Odprimo knjigo pravljic. 17.05 Deželni koncerti. 18.05 Slovenska književnost v Italiji.

Petek: 9.05 Lahka glasba. 9.30 Block notes. 10.05 Koncert. 10.35 Rojstna hiša naših velmož. 11.00 Solska oddaja. 12.00 Na sporedu je opera. 12.45 Pristopanje k deželnim oddajam. 13.15 Zbor »Marij Kogoj« in zbor »Majnik«. 14.10 Roman. 14.30 Veliki izvajalci. 15.35 Mladi in glasba. 16.30 Otroški vrtljak. 17.05 Deželni skladatelji. 18.05 Kulturni dogodki v deželi.

Sobota: 9.30 Pregovori tedna. 10.05 Koncert. 10.30 Kulturno pismo. 13.15 Slovenske ljudske pesmi. 13.35 Izbor iz operet. 14.10 Roman. 14.30 Gremo v kino. 15.00 Tekmujete s Petrom. 16.30 Svet okoli nas. 17.05 Mi in glasba. 18.05 »Kirke«. Izjava Radijski oder. 18.45 Vera in naš čas.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 100 lir, osmrtnice 150 lir, k temu dodati 14% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Zahvaljujemo se iz srca vsem, ki so nam stali ob strani ob nenadni izgubi sestre in sorodnice

FANICE ŠORLI

ki nas je zapustila v torek zvečer 7. februarja. Zahvaljujemo se škofovemu vikarju dr. Lojzetu Škerlu, ki je vodil somaševanje in pogrebne obrede, vsem gg. duhovnikom, ki so somaševali in pospremili pokojnico na zadnji poti, pevcem, ki so pod vodstvom ge. Nade Zerjal-Zaghet peli pri sv. maši. Zahvaljujemo se za cvetje, za darove v dobre namene, za besede tolažbe in sožalja, za udeležbo pri sv. maši in pogrebu in vso pomoč ob tej bridki uri.

Brat Peter, sestre Pavla, Evaljija, Terezija, Dora in ostali sorodniki

Trst, 11. februarja 1978

ZAHVALA

Ob nenadni izgubi naše drage mame in babice

MARIJE SMOTLAK

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki so jo spremljali na njeni zadnji poti in zanjo molili, župniku Francu Vončini, cerkvenemu pevskeemu zboru, darovalcem cvetja in tistim, ki so prispevali v dobre namene.

Sin Emil ter hčeri Marija in Amalija z družinami, snaha Uči in vnuki

Mačkolje, 12. februarja 1978